

UZASADNIENIE

Przedmiot i przebieg postępowania

Pozwem z dnia 14 października 2022 r. (data wpływu) powód M. (...) wniósł o zasądzenie od pozwanych M. K. (1) i M. K. (2) na swoją rzecz kwoty 2 080,28 zł z tytułu zaległych opłat za użytkowanie wieczyste gruntu za lata 2019, 2020, 2021 wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie: od kwoty 516,86 zł od dnia 1 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty, od kwoty 781,71 zł od dnia 1 lutego 2021 r. do dnia zapłaty, od kwoty 781,71 zł od dnia 1 kwietnia 2021 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu powód podał, że pozwani w okresie objętym pozwem byli użytkownikami wieczystymi ułamkowej części działki gruntu położonej w W. przy ul. (...), związanej z prawem własności lokalu mieszkalnego nr (...). Powód domagał się zwrotu na swoją rzecz kwot tytułem opłat rocznych za użytkowanie wieczyste ww. gruntu za lata 2019, 2020, 2021, których pozwani nie uiścili mimo ciężącego na nich obowiązku ustawowemu (pozw, k. 5-7v).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wniesionym w dniu 28 lutego 2023 r. pozwani M. K. (1) zaskarżył nakaz w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Wskazał, że pozwem jest niezasadny, gdyż od 1 stycznia 2019 r. prawo użytkowania wieczystego gruntów zabudowanych na cele mieszkaniowe, a takim jest użytkowany budynek przy ul. (...) w W. z mocy prawa przekształca się w prawo własności tych gruntów. (sprzeciw pozwanego, k. 47-48)

Od nakazu zapłaty w terminie zgłosiła sprzeciw także pozwana M. K. (2) zaskarżając go w całości oraz wnosząc o oddalenie powództwa w całości, powielając przy tym argumentację podniesioną w sprzeciwie wniesionym przez pozwanego M. K. (1). (sprzeciw pozwanej, k. 56)

W piśmie z dnia 12 czerwca 2023 r. miasto podtrzymało swoje stanowisko w sprawie wskazując dodatkowo, że w odniesieniu do spornej nieruchomości Prezydent m. (...) odmówił wydania zaświadczenia o przekształceniu prawa użytkowania tego gruntu w prawo własności. Podkreślił, że obowiązek wnoszenia opłaty za przekształcenie powstaje z chwilą otrzymania zaświadczenia, zaś pozostawanie przez użytkownika wieczystego w przeświadczeniu co do uwłaszczenia z mocy prawa, nie wpływa na treść obowiązku wnoszenia opłaty za użytkowanie wieczyste (odpowiedź na sprzeciw, k. 79-81).

Ustalenia faktyczne

W dniu 28 września 2007 r. M. i M. małżonkowie K. nabyli od A. G. (1), A. G. (2) i M. G. w drodze umowy sprzedaży zawartej przed asesorem notarialnym A. O. – zastępcą R. S. – notariusza w W. lokal mieszkalny nr (...), stanowiący odrębną nieruchomość, położony w W. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w W. prowadzi księgę wieczystą o nr (...).

(akt notarialny A nr (...), k. 15-18)

Lokal ten znajdował się na gruncie stanowiącym przedmiot użytkowania wieczystego, należącym do m. (...), dla którego Sąd Rejonowy (...) w W. prowadzi księgę wieczystą o nr (...). Z prawem własności lokalu związany jest udział we współwłasności budynku i użytkowaniu wieczystym gruntu w wysokości 0,033.

(wydruk z księgi wieczystej gruntu, k. 10-14; akt notarialny A nr (...), k. 16)

W związku z użytkowaniem wieczystym gruntu przy ul. (...) na M. K. (1) i M. K. (2) ciążył obowiązek wnoszenia rocznych opłat, których aktualna wysokość została ustalona w wypowiedzeniu dotychczasowej wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu z dnia 7 grudnia 2011 r. Od dnia 1 stycznia 2012 r. opłata ta stanowiła 1% wartości gruntu tj. 781,71 zł. Wypowiedzenie zostało doręczone pełnomocnikowi użytkowników wieczystych w dniu 14 grudnia 2011 r.

(wypowiedzenie, k. 19-v; potwierdzenie odbioru, k. 20)

W związku z pismem M. K. (1) z dnia 13 stycznia 2012 r. kierowanym do Samorządowego Kolegium Odwoławczego o ustalenie, że podwyższeni opłaty z tytułu użytkowania wieczystego było nieuzasadnione, orzeczeniem z dnia 19 czerwca 2018 r. SKO na podstawie art. 79 ust. 3 oraz art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami oddaliło złożony wniosek.

(orzeczenie SKO, k. 21-22)

W dniu 6 czerwca 2019 r. Prezydent m. (...) wydał postanowienie nr 114/2019 r., w którym odmówił wydania zaświadczenia M. i M. małżeństwu K. potwierdzającego przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy(...) w W. prowadzi księgę wieczystą o nr (...). W uzasadnieniu wskazano, że liczba lokali mieszkalnych jest mniejsza niż liczba lokali niemieszkalnych, przez co nie został spełniony warunek, o którym mowa w art. 1 ust. 2 pkt 2 ustawy przekształceniowej. Postanowienie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem wydanym przez SKO w W. w dniu 17 lipca 2019 r.

(postanowienie nr (...), k. 83-v, postanowienie SKO, k. 84-86)

Wezwaniami z dnia 24 sierpnia 2020 r. miasto wezwało M. K. (2) i M. K. (1) do zapłaty kwoty 564,90 zł za użytkowanie wieczyste gruntu przy ul. (...) za rok 2019 r. w terminie 14 dni od daty otrzymania niniejszego pisma. Adresaci odebrali wezwanie w dniu 1 września 2020 r.

(wezwania, k. 23, 25; potwierdzenie odbioru, k. 24-v, 26-v)

Wezwaniami z dnia 29 listopada 2021 r. miasto wezwało M. K. (2) i M. K. (1) do zapłaty kwoty 1 630,42 zł za użytkowanie wieczyste gruntu przy ul. (...) za lata 2020-2021 w terminie 14 dni od daty otrzymania niniejszego pisma.

(wezwania, k. 27, 28)

M. i M. małżonkowie K. nie wnieśli opłat rocznych za lata 2019-2021 w wymaganej wysokości. Na dzień 14 października 2022 r. istniejąca zaległość w opłatach za użytkowanie wieczyste gruntu przy ul. (...) wynosiła 3 244,96 zł, w tym kwota główna 2 861,99 zł oraz odsetki 382,97 zł.

(bezsporne, zestawienie niezapłaconych należności na 14.10.2022 r., k. 29)

Omówienie dowodów

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie ww. dokumentów, które uznano za wiarygodne w pełni, a także okoliczności, które pozostawały pomiędzy stronami bezsporne. Autentyczność złożonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie budziła wątpliwości Sądu. Strony były w sporze tak naprawdę tylko co do kwestii prawnych – czy prawo użytkowania wieczystego nieruchomości przy ul. (...) uległo przekształceniu z mocy prawa w prawo własności i czy pozwani od 1 stycznia 2019 r. nadal mają obowiązek uiszczać opłaty roczne za prawo użytkowania wieczystego. Odpowiedzi na te pytania zostaną udzielone w kolejnej części uzasadnienia.

Ocena prawna

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Na pytanie, czy prawo użytkowania wieczystego nieruchomości przy ul. (...) w W. uległo przekształceniu z mocy prawa w prawo własności tej nieruchomości, Sąd w obecnym stanie rzeczy musi udzielić odpowiedzi negatywnej. Należy bowiem podkreślić, iż istnienie użytkowania wieczystego jest ściśle związane z dokonaniem wpisu w księdze wieczystej danej nieruchomości. Prawo użytkowania wieczystego zaczyna się bowiem z chwilą, gdy zostanie wpisane do tej

księgi, tj. zostanie dokonana wzmianka w księdze, że takie prawo obowiązuje i trwa ono (przynajmniej co do zasady) do momentu kiedy zostanie dokonany wpis o wykreśleniu z księgi wieczystej. Wpis do księgi prawa użytkowania wieczystego ma więc w tym przypadku charakter konstytutywny, bez niego prawo to nie może istnieć. Zgodnie bowiem z art. 27 zd. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, oddanie nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste i przeniesienie tego prawa w drodze umowy wymaga wpisu w księdze wieczystej. Inaczej sprawa wygląda w przypadku prawa własności, gdzie już samo przeniesienie własności nieruchomości następuje na mocy umowy sporządzonej w formie aktu notarialnego, a wpis do księgi wieczystej ma jedynie charakter deklaratoryjny tj. potwierdzający dany stan prawny a nie go kształtujący.

Uchwałą z dnia 13 stycznia 2011 r. o sygn. III CZP 123/10 Sąd Najwyższy przesądził, że prawomocny wpis do księgi wieczystej, jak każde prawomocne orzeczenie, wiąże inne sądy (art. 365 k.p.c.) i nie może być obalony w innym postępowaniu jako przesłanka rozstrzygnięcia. Oznacza to, że Sąd pozostaje związany treścią księgi wieczystej dopóty, dopóki strona zainteresowania nie obali domniemania prawnego o zgodności księgi wieczystej ze stanem prawnym w drodze postępowania sądowego o uzgodnienie treści księgi wieczystej wszczętym na podstawie art. 10 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece.

W tej sprawie prawidłowość wpisów w księdze wieczystej prowadzonej dla lokalu pozwanych nie była kwestionowana, a skoro Sąd jest związany jej treścią, to musi uznać, że z prawem własności lokalu pozwanych nadal związany jest udział w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej.

Sytuacji tej nie zmienia obowiązywanie przepisów tzw. ustawy przekształceniowej. Literalnie wykładając treść art. 1 ust. 1 ustawy przekształceniowej należałoby przyjąć, iż z dniem 1 stycznia 2019 r. prawo użytkowania wieczystego gruntów zabudowanych na cele mieszkaniowe przekształciło się w prawo własności tych gruntów i dotyczyło to wszystkich gruntów pozostających we własności Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego. Niemniej uwzględniając treść i systematykę całej ustawy należało przyjąć, że pomimo brzmienia art. 1 ust. 1 ustawy przekształceniowej osoba, która wywodzi z niej utratę prawa użytkowania wieczystego i nabycie prawa własności, może udowodnić to tylko zaświadczeniem wydanym na podstawie art. 4 tej ustawy. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy podstawą ujawnienia prawa własności gruntu w księdze wieczystej oraz ewidencji gruntów i budynków stanowi zaświadczenie potwierdzające przekształcenie. Dopiero dysponując takim zaświadczeniem Sąd może dokonać z urzędu wpisu o własności gruntu i wpisu roszczenia o opłatę w księgach wieczystych (art. 5). Oznacza to, że dopóki to zaświadczenie nie zostało wydane, osoba ta nie może powoływać się na przekształcenie prawa użytkowania wieczystego (brak jest bowiem podstaw do wykreślenia tego prawa z księgi wieczystej, co warunkuje jego dalsze trwanie), a przy tym zachowuje prawa i obowiązki użytkownika wieczystego, w tym obowiązek uiszczania opłaty rocznej.

O ile na pierwszy rzut oka zestawienie art. 1 ust. 1 (zgodnie z którym przekształcenie następuje z mocy prawa) i art. 4-5 (dotyczące trybu i konsekwencji wydania zaświadczenia) ustawy może wywoływać wątpliwości – zwłaszcza u osoby nie będącej prawnikiem – o tyle jednak analiza podobnych przepisów dotycząca „uwłaszczeń” i przekazywania praw do nieruchomości pozwala dojść do wniosku, że wymóg wykazania przekształcenia ściśle określonym dowodem jest czymś typowym dla przepisów o charakterze uwłaszczeniowym, a ustawodawca przyjmował podobną technikę legislacyjną już wielokrotnie.

Na przykład w ustawie z dnia 10 maja 1990 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych, w art. 5 ust. 1 przewidziano przejście własności mienia państwowego na gminy (określone w pkt 1-3 tego przepisu mienie „staje się w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy z mocy prawa mieniem właściwych gmin”). Zgodnie jednak z art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 tej ustawy stwierdzenie takiego nabycia następowało w drodze decyzji Wojewody, która stanowi podstawę wpisu prawa własności do księgi wieczystej. Z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że decyzja ta stanowi konieczny akt deklaratoryjny zawierający sui generis element konstytutywny, bowiem dopiero od chwili jej wydania (a ściśle - uprawomocnienia) gmina może skutecznie powoływać się w obrocie na swoje prawo i prawem tym rozporządzać. Do tego czasu gmina nie może powoływać się na samo brzmienie art. 5 ustawy, gdyż decyzja wojewody stanowi sformalizowany i jedyny dowód nabycia przez gminę

składników będących mieniem państwowym (por. zamiast wielu – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 2022 r., sygn. I CSK 2465/22).

Ustawa z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości doprowadziła do wyposażenia m. in. przedsiębiorstw państwowych w prawo użytkowania wieczystego nieruchomości, którymi dotychczas dysponowały. W myśl art. 2 ust. 1 zd. 1 tej ustawy grunty stanowiące własność Skarbu Państwa lub własność gminy (związku międzygminnego), z wyłączeniem gruntów Państwowego Funduszu Ziemi, będące w dniu 5 grudnia 1990 r. w zarządzie państwowych osób prawnych innych niż Skarb Państwa stają się z tym dniem z mocy prawa przedmiotem użytkowania wieczystego. Zgodnie z ust. 3 zd. 1 tego artykułu nabycie prawa użytkowania wieczystego gruntów, o których mowa w ust. 1, oraz własności budynków, innych urządzeń i lokali, o których mowa w ust. 2, stwierdza się decyzją wojewody w odniesieniu do nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa lub decyzją zarządu gminy w odniesieniu do nieruchomości stanowiących własność gminy. Również i na gruncie tych przepisów przyjmuje się w orzecznictwie sądowym, że wykazanie przysługiwania prawa użytkowania wieczystego nabytego na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1990 r. mogło nastąpić tylko na podstawie ostatecznej decyzji wojewody, o której mowa w art. 2 ust. 3 zd. 1 tej ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2021 r., sygn. III CSKP 70/21), nabycie to nie może być natomiast wykazywane przesłankowo w postępowaniach przed sądami powszechnymi. Analogiczne zasady dotyczyły również państwowych instytucji kultury (art. 202 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami).

Zestawiając powyżej przywołane przepisy z art. 1 i 4 ustawy przekształceniowej należy dojść do wniosku, że ustawodawca skorzystał z analogicznej procedury – przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności następowało z określonym dniem (1 stycznia 2019 r.), ale dopiero po stwierdzeniu spełnienia warunków do takiego przekształcenia odpowiednim zaświadczeniem uprawniony może się na nie powoływać. Zwrot „przekształca się” z art. 1 ust. 1 ustawy przekształceniowej nie może więc być rozumiany jako pozwalający na dokonywanie oceny, czy do przekształcenia doszło, w dowolnym postępowaniu choćby jako przesłanka rozstrzygnięcia.

Przewidziana w ustawie konstrukcja polegająca na konieczności wykazania przekształcenia określonym dowodem – zaświadczeniem – jest także zrozumiała z punktu widzenia bezpieczeństwa obrotu prawnego. Możliwość wykazywania przekształcenia prawa użytkowania w prawo własności dowolnymi dowodami w każdym postępowaniu sądowym mogłaby prowadzić do występowania drastycznych rozbieżności w rozstrzygnięciach dokonywanych przez sądy powszechne oraz organy administracji. Mogłoby bowiem dojść do tego, że np. organ administracji traktowałby daną osobę jako użytkownika wieczystego, sąd w sprawie o zapłatę opłaty rocznej traktowałby jako właściciela, a w innej sprawie sądowej ta sama osoba (z racji np. przedstawienia innych dowodów przez stronę przeciwną) byłaby uznawana za użytkownika wieczystego – podczas gdy w księdze wieczystej dla nieruchomości nadal widniałoby prawo użytkowania wieczystego. Wymóg wykazania przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności przy pomocy ściśle określonego dowodu – zaświadczenia – pozwala takiego problemu uniknąć.

Sąd zdaje sobie sprawę z tego, że oczekiwanie po stronie użytkowników wieczystych nie tylko co do nieruchomości (...) na otrzymanie tego zaświadczenia w wielu wypadkach trwa dłużej niż to przewidywał art. 4 ust. 2 ustawy. Co więcej, w niektórych przypadkach uzyskanie zaświadczenia przez dotychczasowego użytkownika wieczystego wymaga skorzystania z przysługujących stronie środków odwoławczych od postanowienia odmawiającego wydania zaświadczenia (do SKO lub sądów administracyjnych). Niemniej to nie sąd powszechny jest władny badać ewentualne nieprawidłowości w zachowaniu terminów przy wydawaniu zaświadczeń bądź odmowie wydania zaświadczenia przez właściwy organ administracji publicznej. Ocena ta należy do sądów administracyjnych.

Co jednak istotne w samej ustawie przekształceniowej ustawodawca przewidział, że może zaistnieć sytuacja kiedy to do dnia 1 stycznia 2019 r. zaświadczenia nie zostaną użytkownikom wieczystym doręczone, a sami zainteresowani uiszczą w związku z tym opłaty roczne za rok 2019 i następne. Wówczas, zgodnie z art. 8a ustawy, jeżeli przed wydaniem przez właściwy organ zaświadczenia dotychczasowy użytkownik wieczysty wniósł opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego za 2019 rok lub następne lata, opłaty te podlegały zaliczeniu z urzędu na poczet opłaty lub opłaty jednorazowej, o czym właściwy organ zawiadamiał dotychczasowego użytkownika wieczystego. W przypadku zaś gdy

wniesione opłaty roczne z tytułu użytkowania wieczystego przewyższyłyby wysokość opłaty lub opłaty jednorazowej, właściwy organ dokonuje, z urzędu, zwrotu nadpłaty w terminie 30 dni, licząc od dnia wydania zaświadczenia lub zaświadczenia, o którym mowa w art. 7 ust. 9.

Ustawa przekształceniowa przewidywała więc okoliczność tego rodzaju, że do przekształcenia dojdzie po 1 stycznia 2019 r., kiedy to użytkownik dokonał już opłat rocznych za dany rok użytkowania. Niemniej sam ten fakt nie będzie miał dla użytkownika konsekwencji negatywnych jeżeli takich opłat będzie dokonywał. Opłaty roczne miałyby być bowiem zaliczane na poczet opłaty jednorazowej za przekształcenie, a ewentualna nadwyżka miała być zwracana byłemu użytkownikowi, tak, że nie pozostawał on stratny. Jednakże należy stanowczo podkreślić, że samo wydanie zaświadczenia nawet po kilku latach od dnia 1 stycznia 2019 r. nie zwalnia użytkownika z dokonywania opłat za użytkowanie za okres poprzedzający jego wydanie. Pozostaje on bowiem w tym okresie nadal użytkownikiem wieczystym gruntu ze wszystkimi tego konsekwencjami. Dopiero wydanie zaświadczenia wywiera w pewnym sensie skutek wsteczny i nakazuje uznawanie dotychczasowego użytkownika wieczystego za właściciela już od 1 stycznia 2019 r., niezależnie od tego, co miało miejsce w okresie pomiędzy 1 stycznia 2019 r. a datą wydania zaświadczenia.

W myśl art. 238 k.c. wieczysty użytkownik uiszcza przez czas trwania swego prawa opłatę roczną. Stosownie do treści art. 71 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (dalej: u.g.n.) za oddanie nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste pobiera się pierwszą opłatę i opłaty roczne; opłaty roczne wnosi się przez cały okres użytkowania wieczystego, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, z góry za dany rok. Jak zaś stanowi art. 15j ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego, o której mowa w art. 71 ust. 1 u.g.n. za rok 2020 wnosi się w terminie do dnia 31 stycznia 2021 r.

Pozwani jako użytkownicy wieczyste gruntu są więc nadal zobowiązani do wnoszenia opłat rocznych w wysokości określonej w wypowiedzeniu z 7 grudnia 2011 r. (781,71 zł) i powinni byli uiścić te opłaty za 2019, 2020 i 2021 rok. Z tego powodu powództwo o zapłatę kwoty 2 080,28 zł zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Odsetki

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w z art. 71 ust. 4 u.g.n. Termin do wniesienia opłaty rocznej za rok 2019 r. i 2021 r. upływał zgodnie z ustawą odpowiednio w dniu 31 marca 2019 r. i 31 marca 2021 r. (zgodnie z art. 71 ust. 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami), zaś w przypadku opłaty za rok 2020 r., w dniu 31 stycznia 2021 r. (art. 15j ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r.). Jako, że 31 marca 2019 r. jak i 31 stycznia 2021 r. wypadały w dzień ustawowo wolny od pracy, termin do spełnienia świadczenia za rok 2019 r. upływał w dniu 1 kwietnia 2019 r., a za rok 2020 r. w dniu 1 lutego 2021 r. (art. 115 k.c.). Dlatego też pozwani pozostawali w opóźnieniu z zapłatą kwot opłat rocznych w latach 2019-2021 r. odpowiednio od: 2 kwietnia 2019 r., 2 lutego 2021 r. oraz 1 kwietnia 2021 r.

W zakresie więc w jakim dzień naliczenia odsetek ustalony przez Sąd nie pozostawał zbieżny z żądaniem wyrażonym w pozwie, powództwo oddalono.

Koszty postępowania

Sąd orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. Z racji tego, że powód uległ tylko w niewielkim zakresie – co do daty naliczenia odsetek od opłaty rocznej za rok 2019 i 2020 – Sąd uznał go za wygrywającego sprawę w całości. Z tego powodu Sąd zasądził na jego rzecz od pozwanych solidarnie kwotę 1 100 zł, na którą składała się opłata od pozwu (200 zł) oraz koszty zastępstwa procesowego (900 zł – na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie (art. 98 § 1¹ k.p.c.).

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)